

Sprookjes bestaan niet

Ze zag het gebeuren. De auto nam de bocht te ruim, gleed van de dijk af en kwam tot stilstand tegen de boom in het weiland naast haar huis. Gelukkig had de bestuurder al voorzichtig gereden door de sneeuwstorm en ging het allemaal heel rustig. Zelfs de blikshade viel mee voor zover ze dat kon zien en de bestuurder stapte ongedeerd uit. Martha bleef aarzelend voor het raam staan. Moest ze er naar toe gaan om te helpen of kon ze doen alsof ze niets gezien had? Ze was helemaal niet in de stemming voor wat voor menselijk contact dan ook.

Toen ze zag dat de man één van de achterportieren opende en een klein kind hielp uitstappen, zette ze haar weerstand opzij. Een volwassen man die misschien hulp nodig had negeren was eigenlijk al te erg, maar een kind kon ze echt niet buiten in de kou laten staan. Ze sloeg snel een jas om haar schouders en liep naar buiten.

"Alles goed? Kan ik ergens mee helpen?"

De man streek met zijn hand door zijn haar, waardoor zijn toch al wanordelijke bos krullen recht overeind bleef staan. "We zijn niet gewond, geloof ik. Alleen geschrokken. En mijn telefoon is leeg. Mag ik bij u misschien om hulp bellen?"

Hij had een open, vriendelijke uitstraling en leek haar vrij ongevaarlijk. Bovendien kon ze zoiets toch niet met goed fatsoen weigeren. Het moest maar.

"Natuurlijk," zei ze en hoopte dat het een stuk gastvrijer klonk dan ze zich voelde. "Kom maar mee naar binnen, daar is het warm."

"Dank u wel. Ik hoop dat we geen Kerstdiner verstoren?"

"Nee. Ik ben alleen thuis."

"Met Kerst?" Het klappertandende jongetje aan zijn hand keek geschokt naar haar op. "Ben jij op Kerstavond alleen thuis? Maar dat is zielig."

Ondanks zichzelf moest ze glimlachen. "Nee, hoor. Dat wilde ik zelf graag. Ik vind het fijn om alleen te zijn."

"We zijn zo weer weg." De man was minder meelevend dan zijn zoontje en had haar weerstand blijkbaar opgemerkt. "Sorry voor het ongemak."

"Maakt niet uit."

In haar warme, gezellig verlichte woonkamer trok de man zijn jas open. en zei verontschuldigend: "We blijven echt niet lang, maar het is beter voor hem om zijn jas even uit te trekken nu we binnen in de warmte zijn."

"Dat begrijp ik. Geen probleem." Ze bukte zich naar het jongetje, dat met verkleumde handen aan zijn rits stond te trekken. "Ik help je wel even."

"Normaal kan ik het zelf." Zijn lip bibberde. "Ik ben al bijna zes."

"De kachel van mijn auto werkte niet goed. We zijn door en door koud."

Martha hield zichzelf voor dat dat haar probleem niet was. Even binnenkomen om te bellen was geen probleem, maar daarna moesten ze zo snel mogelijk weer weg. Ze wilde simpelweg geen gezelschap. Zelfs niet met Kerst. Vooral niet met Kerst. Maar het jongetje stond zo zielig te klappertanden en die man zag ook blauw van de kou. Het was eigenlijk onmenselijk om ze zo te laten bibberen en het zou toch wel even duren voor er hulp kwam. Het was niet alsof ze ineens sociaal ging doen, ze waren nu toch al binnen. Dus zei ze: "Ik heb kippensoep op het vuur staan. Willen jullie een kom? Daar wordt je warm van."

"Graag, maar als je niet de hele avond met ons opgescheept wilt zitten moet ik echt eerst even bellen."

"O ja. Natuurlijk. Mijn telefoon staat hierachter."

Ze bracht hem naar het achterkamertje waar ze een kantoortje had ingericht en wees op de telefoon. "Ik heb alleen een landlijn."

Hij trok zijn wenkbrauwen op. "Geen smartphone?"

"Nee, deze doet het prima en het bevalt me wel om niet 24 uur per dag bereikbaar te zijn. Mensen die me echt nodig hebben bellen nog wel een keer als ik er niet ben, maar dat zijn er niet veel. Ik heb wel internet op mijn computer, maar ik vergeet altijd mijn mail te lezen."

"Beetje een kluizenaar?" Hij pakte de telefoon en keek haar half meewarig, half spottend aan.

"Dat zou je kunnen zeggen. Ik heb er zelf geen problemen mee."

Martha liet hem staan en liep naar de keuken om de soep in kommen te scheppen. Ze zette ze op de salontafel en waarschuwde het jongetje dat nog steeds bij de deur stond: "Even wachten nog hoor, het is erg heet."

Het jongetje knikte verlegen.

Ze wenkte. "Kom maar hier op de bank zitten, dat is dicht bij de kachel."

Hij leek er hard over na te denken en nam toen een besluit. Voorzichtig ging hij op een puntje van haar doorgezakte leren bank zitten, dicht bij het vuur. "Ik vind jouw kachel wel leuk. Je hebt echte vlammen."

"Het is dan ook een echt vuur, met houtblokken."

"Waarom heb je geen kerstboom? Vind jij Kerst niet leuk?"

Wat moest ze daar nu op antwoorden? De waarheid was simpel. Ze had een hekel aan Kerst. Maar dat kon ze zo'n jochie toch niet vertellen? Gelukkig vervolgde hij zelf al: "Ik vind Kerst heel erg leuk. We krijgen cadeautjes van de Kerstman en we gaan altijd heel lekker eten. Oma heeft ook koekjes." Hij keek haar met een klein glimlachje aan en ze begreep direct wat hij bedoelde. Kleine slimmerd. Goed genoeg opgevoed om niet te vragen, maar ondertussen was de hint duidelijk. Ze stond op. "Ik ook. Wil je er eentje?"

"Mag dat?" Hij keek met een schuin oog naar zijn vader, die in het kantoortje met het telefoontoestel bezig was.

"Van mij wel. En van je vader vast ook wel. Je krijgt tenslotte honger van de kou." Martha haalde een koekje uit de trommel die op tafel stond en gaf het hem. "Alsjeblieft."

"Dank je wel," antwoordde hij netjes en constateerde toen: "Ik weet niet eens hoe jij heet. En jij weet niet hoe ik heet."

"Dat is waar. We moeten ons eerst maar eens netjes voorstellen, dat is wel zo beleefd." Ze stak haar hand uit. "Ik heet Martha. En hoe heet jij?"

Ze zag aan zijn expressieve gezichtje dat hij probeerde in te schatten of ze voor een grapje te vinden was. Blijkbaar viel zijn oordeel positief uit, want hij zei glunderend: "Raad maar."

"Jan. Piet. Willem."

Hij schudde heftig zijn hoofd. "Nee, dat is fout. Verder raden!"

"Kees. Of eh...Repelsteeltje?" Kenden kinderen van tegenwoordig de oude sprookjes nog? Dit kind duidelijk wel. Hij schaterde van het lachen zoals alleen een jong kind dat kan. "Ja! Repelsteeltje. Zo heet ik."

Zijn vader liep naar de zithoek toe. "Wat is hier zo leuk? Doe je een beetje rustig, Sam?"

Het jongetje schudde zijn hoofd. "Repelsteeltje heet ik. Dat heeft zij geraden. En zij heet Martha. Jij moet je ook nog voorstellen, dat is wel zo beleefd."

De man glimlachte. "Daar heb je gelijk in." Hij draaide zich naar Martha. "Ik ben Nick. Nick de Jong. Repelsteeltje heet eigenlijk Sam."

"Prettig kennis te maken. Mijn naam is dus Martha. Martha Duijn. Is het gelukt om iemand te pakken te krijgen?"

"Ik kan helemaal geen verbinding krijgen. En ik betwijfel of dat aan je telefoon ligt. Ik denk dat er iets mis is door de sneeuwstorm. Maar mijn eigen smartphone opladen en mobiel bellen gaat ook niet, want volgens mij is de stroom uitgevallen, al zie je dat hier niet, met al die kaarsen."

Martha fronste en keek om zich heen. "Je zou wel eens gelijk kunnen hebben. Die schemerlamp stond aan en nu is hij uit" Ze keek naar buiten. "De straatlantaarn doet het ook niet. Dat zal ook wel met de sneeuwstorm te maken hebben."

"Dat zul je altijd zien. Hebben we eindelijk eens een witte kerst, is het meteen zo extreem."

"Gelukkig heb ik een houtkachel en veel kaarsen."

"Ja, dat scheelt. Maar ik kan nu niemand bereiken om ons op te halen. Het spijt me echt. Ik heb het idee dat je niet echt op gezelschap zit te wachten."

Was ze zo doorzichtig dat hij dat nu al doorhad? Eerlijk gaf ze toe: "Niet echt, nee,. Maar het is niet anders. Ik heb genoeg eten in huis en ruimte zat om jullie een slaappleats aan te bieden."

"Ik wil je niet tot last zijn..."

"Wat wil je dan? Met een kind van vijf door de sneeuw gaan wandelen? Mijn naaste burens zitten hier meer dan een kilometer vandaan en ik betwijfel of zij wel stroom hebben. Een mobiele telefoon of internet hebben ze in ieder geval niet, want ze zijn dik tachtig."

"Vreemd, dat je hier zo stil en afgelegen woont, terwijl je waarschijnlijk toch binnen twintig minuten een grote stad kunt bereiken. Normaal gesproken dan. Maar verder lijkt het of je helemaal alleen op de wereld bent."

"Dat vind ik juist zo prettig. Ik begrijp alleen niet hoe jij hier verzeilt geraakt bent. Moet je hier in de buurt zijn?"

"Helemaal niet zelfs. Ik was hier nog nooit geweest, maar dacht de files op de snelwegen te vermijden door een alternatieve route te kiezen. Domme keuze, maar ik ben in ieder geval blij dat ik vlakbij jouw huis de dijk afgleed en niet midden in de polder."

Ze wist eigenlijk niet of ze dat wel met hem eens was. Als hij in de polder had gestaan, had zij gewoon de avond kunnen doorbrengen zoals ze dat gepland had. Alleen.

"Daar zijn geen dijken. Ik denk dat de soep wel op eettemperatuur is."

"Mag ik zelf mijn soep eten?" Sam stond al bij de salontafel. "Ik kan echt heel netjes eten."

Martha lachte. "Natuurlijk mag je dat zelf doen. Zal ik het voetenbankje bij de tafel zetten? Dan kun je gemakkelijker eten."

"Dan is het net mijn eigen tafel."

"Precies."

Raar was dat. De vader was vriendelijk en zeker niet onaantrekkelijk, maar dat gaf haar een ongemakkelijk gevoel waardoor ze stug en afstandelijk werd. Nog stugger en afstandelijker dan ze normaal al was. Maar dat jochie... Hij was zo hartveroverend onbevungen dat ze zich zonder erbij na te denken voor hem openstelde. Eigenlijk moest ze oppassen, hield ze zichzelf voor. Als je mensen toeliet in je leven, werd je onvermijdelijk gekwetst. Alleen in sprookjes liep alles goed af, maar het echte leven was minder positief.

De sneeuw bleef vallen en de stroom bleef uit. Gelukkig had ze een grote stoofpot op de kachel staan. Ze dekde de tafel voor drie personen, met een tafelkleed in plaats van een eenzame placemat, gebruikte het mooie servies in plaats van het bord dat ze normaal

gesproken voor zichzelf vulde en zette een mooie kandelaar met drie kaarsen erin midden op de tafel. Na het eten maakte ze het dubbele bed in de grootste logeerkamer op voor Nick en Sam. Vreemd eigenlijk hoe gemakkelijk je na zoveel jaren bewuste eenzaamheid de draad van gastvrijheid weer oppakte. Eigenlijk was het best leuk om iets meer zorg aan de maaltijd te besteden. En zoveel moeite was het niet om een extra deken neer te leggen en een kruik met heet water te vullen zodat het bed lekker warm was.

Terwijl Nick zijn zoontje naar bed bracht, deed ze snel de afwas in de keuken.

"Sam vraagt of je hem welterusten komt wensen, als je dat wilt." Martha schrok op toen ze Nick achter zich hoorde. Ze droogde haar handen af en draaide zich om. "Natuurlijk wil ik dat."

"Hij vroeg ook of je wil voorlezen. Ik heb al gezegd dat je waarschijnlijk geen kinderboeken in huis hebt, maar hij blijft stug volhouden. Ik waarschuw je maar vast. Hij kan echt enorm vasthoudend zijn."

Ze lachte. "Dat hoort erbij op die leeftijd."

"Waarschijnlijk helpt het wel als je hem zelf vertelt dat hij het vanavond zonder verhaaltje moet doen."

"Ik heb wel wat." Het was eruit voor ze het bewust besloten had. Nou ja, dat kon er ook nog wel bij. De avond verliep toch al heel anders dan de bedoeling was geweest. Martha liep naar het kantoortje en opende de ingebouwde kast, waar de dozen met boeken stonden. Sam zag direct zag wat ze meegenomen had, toen ze de logeerkamer binnenliep. "Zie je wel, papa, ik zei toch dat Martha wel boeken voor mij zou hebben? Wat heb je voor boek, Martha? Een Kerstboek? Of hou je daar ook niet van?"

"Luister maar gewoon." Martha ging op de rand van het bed zitten en sloeg het boek open. Een beetje onwennig begon ze te hardop te lezen, maar al snel voelde het weer als vanouds. Ze had het zo vaak voorgelezen. Voor Tommie, voor schoolklassen, in bibliotheken. Ze vertelde over de twee kinderen die samen met het Kerstelfje op zoek gingen naar hun ouders, die ontvoerd waren door een boze tovenaer met een bevroren hart. Het was een verhaal vol sprookjesachtige ontmoetingen en tegenslagen die overwonnen moesten worden, maar natuurlijk kwam alles aan het eind helemaal goed. Het was tenslotte een sprookje.

"Dat was mooi..." Sam was er ongewoon stil van en sliep al bijna. Hij sloeg zijn armen om haar hals en gaf haar een zoen op haar wang. Martha knuffelde hem terug en hield hem even stevig vast. Ze verwachtte dat het haar verdrietig zou maken, maar dat was niet zo. Het voelde gewoon lief en vertrouwd.

"Ik ga aan papa vragen of hij dat boek ook wil kopen," zuchtte hij. "Of..." Zijn ogen gingen nog heel even wijd open. "Of ik vraag het nog gauw aan de Kerstman. Denk je dat hij hier ook naar toe komt?"

"Vast wel. Maar dan moet je nu gaan slapen."

Ze liep zachtjes het kamertje uit en zag dat Nick mee had staan luisteren. Hij glimlachte.

"Dat was inderdaad mooi. Wat jammer dat je dat soort verhalen niet meer schrijft."

Martha keek hem verbaasd aan. "Hoe weet je dat ik dat geschreven heb?"

"Je schrijft onder je eigen naam en je foto staat op al je boeken. Ik ben een fan van je thrillers en herkende je meteen. Als rechtgeaarde fan heb ik je een keer opgezocht op internet en ergens stond dat je ook kinderboeken geschreven hebt. Ik wist alleen niet dat het sprookjes waren, anders had ik ze wel gekocht. Sam en ik zijn dol op sprookjes."

"O. Klinkt logisch. Nou ja, het is geen geheim. Ik ben blij dat hij het mooi vond." Ze aarzelde even en vroeg toen: "Wil je nog iets drinken? Koffie? Wijn?"

"Wijn graag. Maar ik kan je ook met rust laten en bij Sam gaan zitten, als je dat liever wilt."

"Nee, eigenlijk niet." Ze zou er later vast spijt van hebben. Maar op dit moment verlangde ze naar gezelschap en een goed gesprek.

Ze zette twee glazen wijn op tafel en ging op de bank zitten. Hij liet zich naast haar zakken en keek haar onderzoekend aan. "Mag ik vragen waarom je geen kinderverhalen meer schrijft? Of wil je liever over het weer praten?"

Martha glimlachte verontschuldigend. "Het sneeuwt nog steeds."

"Geen vertrouwelijkheden dus." Het klonk een tikje teleurgesteld.

"Ik ken je niet eens." Waarom was het zo verleidelijk om toe te geven? Op de een of andere manier lukte het deze man en zijn zoon om alle blokkades die ze in de loop van de jaren had opgebouwd af te breken.

"Dat maakt het soms juist gemakkelijker om ergens over te praten. Heb je dat ooit gedaan?"

Ze haalde haar schouders op. "Niet echt. Er valt ook niet echt iets te vertellen. Ik was een dromer, geloofde min of meer in mijn eigen verzinsels. Niet daadwerkelijk in elfjes, kabouters en andere mythische wezens, maar wel in de betekenis ervan. Dat het goede altijd overwint, dat dromen en wensen uit kunnen komen en dat alles uiteindelijk goed afloopt. Ik kon dat soort verhalen niet meer schrijven toen ik stopte met geloven dat sprookjes kunnen bestaan."

"En waarom stopte je met geloven?"

Wat maakte het ook uit? Hij had gelijk. Misschien werd het tijd om er eens over te praten. Hij was een vreemde en na vandaag zou ze hem waarschijnlijk nooit meer zien.

"Mijn zoontje kreeg hersenvliesontsteking en overleed. Mijn man en ik groeiden uit elkaar en hij werd verliefd op een ander. Het leven bleek alles behalve sprookjesachtig te zijn. Geen goede afloop. Integendeel zelfs. Ik heb echt geprobeerd om dat geloof vast te houden, maar het lukte niet. Nu ben ik hard en verbitterd."

"Dat verklaart wel waarom je nu heel andere verhalen schrijft. Ik vind je boeken enorm goed, maar soms wel erg rauw en kwaadaardig." Hij dronk zwijgend van zijn wijn en zei toen: "Ik was boos en gekwetst toen mijn vrouw er vandoor ging met een ander. Maar ik had Sam. Hij voorkomt dat ik hard en verbitterd wordt."

"Sam is een geweldig kind."

Hij keek haar verrast aan. "Je meent het echt. De meeste mensen vinden hem vreemd, aan de ene kant veel te bijdehand, aan de andere kant te kinderlijk en te dromerig. Mijn fout, waarschijnlijk. Ik vind dat kinderen tegenwoordig veel te snel groot worden. Dus probeer ik hem nog een beetje te beschermen tegen de ellende in de wereld en lees ik hem sprookjes voor. Dat vind hij geweldig, zoals je gemerkt hebt."

"Hij gelooft zelfs in de Kerstman."

Nick grinnikte verlegen. "Tja. Ook mijn schuld. Sinterklaas vieren we volop en daar geniet hij van. Maar de Kerstman heeft zo zijn eigen charme, dus doen we het gewoon dubbel. Waarschijnlijk verwen ik hem teveel."

"Vind je het goed als ik hem het boek dat ik voorlas geef? Hij wilde het aan de Kerstman vragen en ik vind het zo zielig dat hij het eerste deel van zijn Kerstfeest moet missen."

"Hij zou het geweldig vinden. Maar je doet al veel te veel. Je hebt duidelijk een hekel aan kerst."

"Hoe weet je dat? Ik doe mijn best om niet al te Scrooge-achtig over te komen. Je weet wel."

Bah, nonsens! Ik heb me echt ingehouden."

Hij lachte. "Geen kerstboom, geen versieringen. Het is vrij duidelijk."

"Wel kaarsen," probeerde ze haar imago nog even te redden.

"Ik durf te wedden dat je die bijna het hele jaar door brandt."

Hoe kon het dat hij haar zo goed door had? "Klopt. Alleen in de zomer niet."

"Ik heb geen kaarsen, want ik ben altijd bang dat Sam ze omgooit in zijn enthousiasme.

Maar we hebben wel een kerstboom in de woonkamer. Een kleine. Ik worstel met de lampjes, Sam hangt de ballen en de slingers erin. Dat is onze traditie sinds zijn moeder weg is. De Kerstdagen zelf brengen we meestal bij mijn ouders door. Die zijn dol op Kerst. Het hele huis versierd, uitgebreid eten en liefst de hele familie over de vloer. Dat kun jij je niet voorstellen waarschijnlijk."

"Toch wel. Vroeger. Toen kwam iedereen bij ons. Dit huis is groot en het ligt centraal.

Niemand woonde verder dan een uur rijden bij ons vandaan en er is meer dan genoeg plek voor logees. Zowel mijn mans familie als die van mij kwam bij ons voor alle decemberfeesten. Van Pakjesavond tot Oud en Nieuw en alles wat er tussen zit. Ik was er de hele maand druk mee en ik vond het heerlijk."

"Je scheiding veranderde dat."

Waarom was het zo gemakkelijk om met hem te praten? Ze zou haar mond moeten houden. Maar zijn warme belangstelling was echt en voor ze het wist gooide ze het hele verhaal eruit. "Ja, ineens was ik de helft van mijn familie kwijt. Zo voelde het. We hadden al verkering toen we nog tieners waren en ik kende zijn ouders en zijn zussen al mijn hele leven. Maar ze kozen zijn kant. Allemaal. Terwijl er eigenlijk helemaal geen kant te kiezen was. We hadden geen ruzie, het was gewoon voorbij. Maar ik was daar niet meer welkom en niemand van mijn vroegere schoonfamilie kwam meer bij mij. En mijn eigen familie... het eerste jaar na Tommies dood en de scheiding had ik geen behoefte aan feesten en bezoek. Maar het jaar erna wilde ik de draad graag weer oppakken. Waarom ook niet? Er was eigenlijk niets veranderd. Ik woonde nog steeds in dit grote huis in het midden van het land. Maar niemand wilde komen. Ze hadden het te druk, zeiden ze. Of ze hadden al andere afspraken voor december. Terwijl ik het in augustus al aankwartte. Of ze beweerden dat het voor mij te druk was. Ik mocht als een soort troostprijs best wel bij hen komen. Dat dan weer wel. Dus dat deed ik. Een paar keer. Maar het was helemaal niet prettig. Ik was ineens niet meer degene die alles regelde, maar het zielige overgebleven familielid dat je dan maar uitnodigde, want het was tenslotte Kerst. Ik nam voor iedereen een persoonlijk cadeautje mee, maar kreeg zelf van die last-minute neutrale aankopen. Of van die cadeaus die ze overduidelijk zelf al een keer gekregen hadden. Niet dat het me om die cadeaus ging, maar het was zo duidelijk dat ik er niet bij hoorde, dat ze liever zonder mij Kerst vierden. Dus ging ik niet meer in op goedbedoelde, maar niet erg gemeende uitnodigingen. En nu vier ik gewoon helemaal geen kerst meer."

"Het sprookjesachtige was eraf."

"Ja, precies. Ik wist best dat niet alles goed af kan lopen, het leven is nu eenmaal geen sprookje. Maar ik vond Kerst het ideale moment om dat even te vergeten. Nu associeer ik Kerst vooral met teleurstellingen."

"Wat jammer. Het zou fijn zijn als het Kerstelfje uit je verhaal even had kunnen zwaaien met haar toverstokje om het allemaal op te lossen."

"Om mijn hart te ontdooien zoals ze dat bij de boze tovenaars deed? Dat hart was bevroren door verdriet en boosheid over een verloren koninkrijk, maar hij werd verliefd op het elfje

en toen kwam alles goed. Was het maar zo gemakkelijk... Ik geloofde dat het zo kon werken toen ik het schreef."

"Denk je niet dat je familie zich vooral zorgen maakte over jou? Dat ze bang waren dat het moeilijk voor jou zou zijn? Of misschien hadden ze zelf ook nog teveel verdriet om de draad weer op te pakken? Het was jouw zoon, maar hun kleinzoon of neefje."

Ze zuchtte. "Misschien wel. Maar dan hadden ze dat moeten zeggen."

"Dat is waar. Toch vervelend dat het zo gelopen is."

"Ik heb niet echt met ze gebroken, hoor. We spreken elkaar af en toe en ik ga naar verjaardagen en zo. Alleen met Kerst trek ik me terug. Als een kluizenaar, dat had je goed gezien. Internet uit, geen telefoon, geen radio, geen televisie, geen contact met de buitenwereld. Ik kan geen Kerst vieren zonder verdriet te voelen. Dus vier ik het gewoon niet."

"Ik begrijp het."

Ze keek hem aan over haar glas wijn. Hij meende het, dat kon ze zien. Hij begreep het echt. En dat deed haar goed. Maar als ze heel eerlijk was, vond ze het zelf allemaal steeds minder begrijpelijk. Ze was destijds boos, verdrietig en teleurgesteld geweest en dat mocht. Maar was het niet een beetje overdreven en kinderachtig om Kerst helemaal af te zweren? Ze leek wel een chagrijnige peuter in plaats van de intelligente volwassen vrouw die ze hoorde te zijn. Maar het was fijn dat hij dat niet zei. Hij leek het zelfs niet te denken. Het enige wat ze in zijn ogen las was belangstelling en medeleven.

"Dank je."

"Ik vind het wel jammer," gaf hij toe. "Ik geloof stiekem nog wel in sprookjes. Daarom lees ik ze ook altijd voor aan Sam. En ik wou dat ik jou kon helpen er ook weer in te geloven. Maar verder zal ik er niets over zeggen." Hij stond op, zette zijn lege glas op tafel en wees naar de schemerlamp die weer brandde. "De stroom is terug. Ik zal mijn smartphone opladen. Met een beetje geluk kunnen we vannacht nog vertrekken."

Ze beet op haar lip. Dat zou beter zijn. Veel beter. Ze was toch liever alleen met Kerst? Het zou een opluchting moeten zijn. Maar ze voelde alleen teleurstelling. Ze wilde helemaal niet dat ze weggingen. Maar dat sloeg nergens op.

Hij haalde een oplader uit de zak van zijn jas en stak hem in het stopcontact. Zodra het mobieltje genoeg opgeladen was om aan te schakelen, begon het ding te piepen.

"Zo te horen proberen ze je te bereiken."

"Daar lijkt het wel op. Ik denk dat ik mijn familie eerst maar even bel om ze gerust te stellen."

Martha knikte en stond op. "Ga je gang."

Om hem wat privacy te geven liep ze naar het kantoortje. Ze pakte de doos met kinderboeken om er een paar uit te zoeken die ze Sam wilde geven. Zo ontwapenend lief dat hij het aan de Kerstman wilde vragen. Het zou jammer zijn om hem teleur te stellen. Ze fronste. Inpakken dan maar? Misschien kon ze het op zijn bed leggen. Dat zou het sprookje nog een beetje voor hem in stand houden. En dat gunde ze hem. Iedereen moest af en toe geloven dat sprookjes nog bestonden.

Ze ging op zoek naar inpakpapier, maar die laatste gedachte bleef in haar hoofd hangen. Iedereen? Moest ze die twee een kans geven haar hart te ontdooien? Of hadden ze dat al gedaan?

Nick kwam achter haar de kamer binnen lopen. "Het is een chaos op de wegen en alle hulpdiensten zijn overbelast. Het kan wel eens heel lang gaan duren voor we hier weg

kunnen. Ik ben bang dat dit een heel rare Kerst wordt. Ik ga echt mijn uiterste best doen om je zo snel mogelijk van ons te verlossen, maar..."

Ze haalde diep adem en nam een besluit. "Dat hoeft niet. Van mij mogen jullie blijven zolang het nodig is. Of zolang je dat wilt. We kunnen hier ook Kerst vieren. Ik heb genoeg eten in huis. Ik neem aan dat je cadeautjes voor Sam in de auto hebt, die kunnen we bij de haard leggen. En misschien staat er in het bosje hierachter wel een sparretje dat we naar binnen kunnen halen om te versieren. We maken er wel wat van."

Hij keek haar onderzoekend aan, alsof hij van alles wilde vragen, maar de antwoorden in haar ogen kon lezen. Toch dwong hij haar het uit te spreken.

"Weet je zeker dat je dat wilt?"

"Ja. Heel zeker. Ik wil Kerst met jullie vieren."

"Graag dan."

Als ze nog getwijfeld had, dan was het opgetogen gezichtje van Sam de volgende ochtend voldoende om alle reserves overboord te gooien. Hij was half slapend de woonkamer ingelopen en ze werd wakker van zijn enthousiaste kreten. "Papa! Martha! De Kerstman is geweest. Hij heeft een boom neergezet en cadeautjes en alles! Kom kijken, vlug!"

Ze trok snel een dik vest over haar pyjama aan en liep naar van vreugde rondspringende jongetje toe, dat haar spontaan omhelsde.

"Kijk nou toch! Vind jij Kerst nu ook leuk? Denk je dat het Kerstelfje hier getoverd heeft, Martha?"

Ze knikte. "Dat moet haast wel."

"Mag ik mijn cadeautjes uitpakken?"

"Even wachten tot papa ook wakker is." Ze had geen idee wat de traditie in Nicks familie was, dus dat leek haar een veilige optie.

"Ik ga hem roepen."

"Niet nodig, ik ben er al."

Ze voelde haar hart een slag overslaan. Wat was het dat een slaperige man met warrig haar en ongeschoren kaken zo aantrekkelijk maakte? Was ze bezig verliefd te worden?

Belachelijk na één avond. En dom, want dat kon onmogelijk goed aflopen. Zoiets gebeurde alleen in sprookjes. Maar dat kon er ook nog wel bij. Ze zou wel zien hoe het verder ging en voorlopig gewoon genieten van een huis dat voor het eerst sinds jaren niet zo leeg meer was. Martha glimlachte toen hij hartgrondig gaapte en bood aan: "Koffie?"

"Dat zou geweldig zijn. Sterk. Zwart. Alsjeblieft." Hij grinnikte en boog zich toen naar zijn zoontje dat aan zijn hand stond te trekken. "Wat is er, Sam?"

"Mag ik mijn cadeautjes uitpakken? Allemaal?"

Nick schudde zijn hoofd. "Nee, Sam. Eentje. Net als bij oma. De rest is voor na het ontbijt."

"Oké. Ik ga de beste uitzoeken." Met een aandoenlijke ernst bestudeerde Sam de pakjes.

Nick liep achter Martha de keuken in. "Het kost hem meestal een kwartier om te beslissen welk pakje hij als eerste wil. Dat geeft mij de kans om wakker te worden."

"Slim. Koffie komt eraan. Gelukkig hebben we nog steeds stroom, dat gaat sneller dan opschenken. Hoewel ik opgeschonken koffie eigenlijk lekkerder vind. Maar dat proef je toch niet 's ochtends vroeg." Ze stopte met praten en vroeg zich geïrriteerd af waarom ze onzin uit stond te kramen. Was ze zenuwachtig? En waarom stond hij zo dichtbij?

Hij nam nog een stap dichterbij haar toe en legde zijn handen op haar schouders. "Ik heb natuurlijk geen cadeautje voor jou en ik wilde niet zomaar iets neutraals uit de stapel vissen

zodat je toch iets had. Maar je houdt wel iets tegoed."

"Jullie gezelschap is al een cadeautje. Ik had niet verwacht dat ik het zo fijn zou vinden om weer Kerst te vieren."

"Misschien heeft het Kerstelfje me wel een zetje gegeven zodat ik van die dijk afgleed."

Ze glimlachte. "Misschien wel. Ik begin langzaam weer te geloven dat sprookjes toch nog bestaan. Misschien lopen sommige dingen wel goed af."

Zijn lippen streken vluchtig over de hare. "Dit sprookje is wat mij betreft nog maar net begonnen..."

© Geertrude Verweij 2016 – www.geertrude.nl